

«—Азъ сжмъ много по добръ тукъ отъ колкото въ каретата.»

«Отведохъ го, въ това жалостно возило до Ренебургъ, наедно съ жена му и дѣцата му, що бѣхъ въ отдѣлни коля, и които той случайно само можеше да виде, защото нѣмаше воля да ся разговаря съ тѣхъ когито иска; но когито ненадѣйно намѣряше случайтъ, той непрѣставаше отъ да имъ дава джрзость чрѣзъ думи колкото християнски толкова и еройчески, да подкрѣпаватъ несчастнето си, на което, често имъ повтаряше той, тѣжината е по лека за прѣтърпяване отъ колкото товарътъ на властѣта.

«Ако и да ся нахождаше едно растоянне напосоки отъ сто и петдесетъ часа мѣжду Москва, столицата на царьтъ, и кулята на Ренебургъ, дѣто Менчиковъ бѣше запрѣнъ, неприятелитъ му, като ся бояхъ отъ интригитъ му, мислихъ че е йоще твѣрдѣ близо до царьтъ. За това рѣшихъ да го испратжтъ повѣки отъ хиляда и петъ стотинъ часа далечъ, въ едно пусто мѣсто назоваемо Якучкъ, въ краищата на Сибирь.

«Той ся прѣмѣсти тамъ съ жена си и дѣцата си, и съ осемъ слуги що му бѣхъ оставили да му слугуватъ.

«Княгинята Менчиковъ, въ най голѣмото великолѣпие на младината си и на счастлието си, бѣше ся отличила чрѣзъ своитѣ добродѣтелни дѣла, своята сладость, своето благочестие и своитѣ обширни милости ни що бѣше показала кжмъ бѣднитѣ. Тя ся спомѣна въ пжтьтъ мѣжду Ренебургъ и Казанъ — дѣто и ся погрѣба. Мжжъ ѳ бѣше попекийтъ намѣстникъ на нейното душо-прѣдание и погрѣбение; той показа повѣки чувствителность въ тая пагуба отъ колкото не бѣше показалъ за свободата си и за лишеннето отъ своитѣ имоти и чести. При сичко това той не ся остави да отпадне; той слѣдва пжтьтъ си по вода, отъ Казанъ до Тоболскъ, главенъ градъ въ Сибирь, дѣто сичкийтъ свѣтъ, извѣстенъ за идваннето му, съ нетжрпѣние учакваше тогози человекъ който, не отдавно йоще, правяше да трепери сичката Руска империя.

«Когито щѣше да стжпе на сухо, двама господиновци, които той, въ врѣме на своята власть, бѣше не-